

ALI HAZELWOOD

DRUŽKA

„Všetko, čo chcem
od paranormálnej romancy.“

LAUREN ASHER

Ljndeni

Družka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ali Hazelwood

Družka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DRUŽKA

ALI HAZELWOOD

DRUŽKA

Z angličtiny preložila Lubica Dvončová

Ljndeni

Ali Hazelwood: *Mate*

Copyright © 2025 by Ali Hazelwood

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4 (3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Lubica Dvončová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5205-3

ISBN e-knihy 978-80-566-5209-1 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5210-7 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5208-4 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Venujem užívateľkám LiveJournal *tehdirtiestsock*,
the_miss_lv a *pianoeforeplay*, ako aj všetkým
anonymným prispievateľkám za ich inšpiratívne návrhy.
Nech ste kdekoľvek, dúfam, že sa vám darí.

PROLÓG

MALÁ BOLA NEPOCHYBNE DOBRE VYTRÉNOVANÁ. NIE však svojou rodinou, ale samotným životom.

Keď vylomili dvere a dievčatko sa rozbehlo za mamou, nehľadalo u nej útechu, naopak, chcelo jej ju poskytnúť. *Pod' so mnou*, túžilo ju úpenlivo požiadať, ale keďže tieto slová odmietali vyjsť z úst, iba ju potiaholo za rukáv. *Pod' so mnou. Bude to tak lepšie.*

Lenže matka sa malej vymanila a ani sa na ňu nepozrela. Dievčatko nemalo na výber, muselo sa samo utiahnúť na poschodie. V spálni spal muž. Krutý, hnusný vlkolak, z ktorého sa jej klepali kolená skoro tak veľmi ako z chlapov, ktorí sa k nim práve dobýjali. Napriek tomu ho zobudila, aby ho varovala.

„Doriti, aspoň raz by som sa chcel poriadne vyspať!“ zreval a odstrčil ju. Dievčatko sa prikrčilo, ešte než ho stihol udrieť. „Ak nevieš byť ticho...“ Náhle sa odmlčal. Uvedomil si, že čosi nie je v poriadku. Malá sa rýchlo poobzerala po miestnosti a v snahe nájsť úkryt nakoniec vklzla do skrine.

Chvíľku sa nič nedialo. Objala si kolená a vdýchla zatuchnutý pach starých šiat. Zazneli prvé výkriky. Začala rátať. Obyvatelia domu jej vždy hovorili, že je sprostá, ale veď vedela narátať už do tisíc. V tej chvíli čísla v jej mysli, poukladané jedno na druhé, prehlušovali bolestné náreky, zavrčané nadávky aj zvuk lámajúcich

sa kostí. Statočne mlčala, nevydala ani hláska, hoci zvuky zneli čoraz hlasnejšie. Blížili sa.

Dvestopäť. Dvestošesť. Dvesto...

Popod dvere k nej stiekol pramienok lepkavej krvi a už sa viac nedokázala ovládať. Hlasno zalapala po dychu, skôr než si na ústa stihla pritísnuť ruku, a ten jediný zvuk sa odrazil od stien prepchatej skrine. Vedela, že to pre ňu znamená smrť.

Nie. Nie, nie, nie!

Celá rozochvená si zahryzla do pery a modlila sa k starému bohu svojej matky. V temnote nerozoznala, akú farbu má krv. *Pokojne*, vravela si a utiahla sa na hromadu prastarých prikrývok. Výkriky a prosby utíchli asi pred minúťou, no celý dom sa otriasal pohybmi. Možno to bola jej mama. Možno ju išla pohľadať na poschodie...

Vtom sa dvere skrine otvorili. Na dievčatko hľadela tmavá postava, stropné svetlo ožarovalo jej siluetu a vytváralo okolo nej ja-gavú svätožiariu.

Tento muž musel byť Smrť. Pretože stelesnená smrť by nevyzerala inak.

Dievčatko sa ukrutne bálo, otvorilo ústa, zhlboka sa nadýchlo, chcelo kričať, lenže muž si pritisol prst na pery. Po tomto jednoduchom príkaze malá zmeravela.

„Nemám rád škriekanie,“ vysvetlil a podišiel k nej bližšie. Za ním si všimla mŕtvolu vlkolaka, ktorého sa snažila varovať. Z rany na krku mu vytekala zelená krv.

A teraz je na rade ona.

„Nevyčítaj si to, nerobila si hluk,“ ticho narušil pokojný, hlboký hlas Smrti. Muž pôsobil rozptýlene, obzeral sa po izbe, akoby hľadal čosi, čo uložil na nesprávne miesto. „Ucítil som ťa, hneď ako som vošiel.“ Čupol si, aby bol v jej výške, a nedbanlivo pritom stupil do krvi.

Dieťaťu sa klepali zuby od číreho strachu. *Pros*, prikázal mu hlas v mysli. *Pros ho o svoj život*. No ústa netvorilo.

„Si tam hore?“ zakričal ktosi z prízemia a dievčinka sa strhla. Usi-
lovala sa byť statočná, aj keď sa jej po lícach rozkotúlali slzy. Neušli
mužovej pozornosti a vzápätí sa mu na tvári usadil nespokojný výraz,
tak ako matke, keď sa jej dievčatko sťažovalo na ich nový život.

Slaboška. Ufňukaná a sebecká slaboška.

S povzdychom k nej vystrel ruku a ona tuho zažmurkala oči. V ušiach
jej znel hlasný tlkot vlastného srdca a v tej chvíli si želala, len aby to pre-
behlo rýchlo. *Nech je to rýchle. Môže to bolieť, ak sa to stane rýchlo.*

No vtom jej palcom nežne zotrel slzy z líca. Prekvapene otvo-
rila oči.

„Hej!“ Zo schodov sa k nim doniesol ďalší hlas, tentoraz zaznel
bližšie. „Potrebujete s niečím pomôcť?“

Mužove tmavé oči sa zabárali do jej. Znovu si povzdychol. „Za-
volaj sociálnej pracovníčke.“

„Doriti. Koľko ich je tentoraz?“

„Jedna.“ Zaťal sánku a poslednýkrát ju pohladil po líci.

„Neplač. Alebo ak chceš, tak plač, ale takto je to lepšie, ver mi.
Úprimne dúfam, že dnes zažívaš najhorší deň svojho života a už
to bude iba lepšie.“ Pery sa mu zvlhli v jemnom úsmeve. „Kedy si
naposledy jedla?“

Pri prudkej zmene témy zarazene zažmurkala. Pravdupovediac,
ani si nepamätala. Včera? Či predvčerom?

„Tak poďme, zoženieme ti niečo teplé pod zub.“ Vystrel k nej
ruky, a keďže sama by nezvládla prekročiť lepkavú mláku zelenej
krvi, dovolila mu zdvihnúť ju na ruky. Netušila, prečo dovolila vra-
hovi, aby ju niesol dolu schodmi. *Možno pomohol aj mame*, napadlo
jej. Vedela, že muž má na to dosť sily.

Áno, určite jej pomohol. Bola presvedčená, že práve kráčali
za mamou. Zaborila mu teda tvár do krku a nechala sa uchlácholiť
pomalým tlkotom jeho srdca. A pretože to naozaj vedela, znovu
začala rátať do tisíc.

KAPITOLA 1

Rozdriapala ho na kusy a pozliepala nanovo. Netrvalo jej to ani sekundu.

Súčasnosť

AK VÔBEC EXISTOVALO NIEČO AKO DOKONALÁ NOC NA smrť, táto od toho mala ďaleko.

Tolko vecí je momentálne nanič. Mohla by som hubovať na nedávny lejak, tenučký kosák mesiaca pripomínajúci strúčik cesnaku či vybitý telefón na nočnom stolíku. Lenže hlavným problémom je, že mám na sebe len dva kusy oblečenia: gaťky a nočnú košelu na ramienka. Pod mojou mäkučkou dekou to bol dokonale zvolený odev. Nanešťastie deka zostala v chate. Keď som sa o jednej ráno zobudila na to, že sa ku mne niekto snaží vlámať, nejako som ju pri úteku zabudla zobrať so sebou.

Je jeseň. Teda na tomto mieste, ktoré by som približne pred rokom – keď som ešte naivne verila, že som človek – volala Oregon. Keďže teraz u mňa preberajú velenie vlkoločie gény, veci ako kartografia a štátne hranice sa pre mňa stali smiešne triviálnymi, ale pointa spočíva inde: november na severozápade je chladný a ja naň nie som vhodne oblečená.

Debilné načasovanie, zašomrem si sama pre seba a vrhnem sa za vetrom ošľahaný kmeň borovice. Hrud' sa mi prudko dvíha, uprene

si zízam na nesmierne ľudskú ruku. Vizualizujem si presun, nútím svoje do krvi obhryzené nechty zmeniť sa na pazúry.

Presuň sa na vlka, Serena. Zmeň sa na debilného vlka, inak prisahámbohu, že...

Že nič. Nedokážem si telo zahanbiť do takej miery, aby ma poslúchlo. Zadívam sa na oblohu, no toľko ospevovaná sila mesiaca ma k sebe ťahá len veľmi apaticky. S tichým zastonaním sa znovu pustím do šprintu cez les, bosé nohy sa mi šmýkajú v čerstvom blate. Chodidlá aj píšťaľy mi už pokrývajú tucty drobných škrabancov. Čím dlhšie bežím, tým slabšia je moja nádej, že pach zeme prekryje kovový pach mojej krvi.

A bežím už dosť dlho.

Nevítaný hosť ma prenasleduje. Dobieha ma. Vietor ku mne doveje jeho pach, ktorý je čoraz bližšie, a mne sa nepáči, čo cítim. Vampír. Dospelý jedinec na vrchole síl. Je dychtivý. Potešenie z lovu ho vzrušuje a toto vzrušenie ma škriabe v žalúdku. Hoci je mi maximálne odporné, mám aj väčší problém, pretože ak ho cítim takto jasne, s najväčšou pravdepodobnosťou je dosť blízko, aby...

„Doriti, konečne.“ Tie slová mi syknú okolo uší ako guľka. V okamihu chrptom narazím do kmeňa. Ani neviem, čo mi spôsobuje najväčšiu bolesť – kôra, ktorá ma škriabe po pokožke, ruka, ktorá mi zvierá hrdlo, alebo jeho odporný, maniakálny smrad.

V lese je tma ako v rohu. Vlkolaci dokážu vidieť aj v tej najhlbšej temnote, lenže ja som vyfasovala iba polovicu užitočných vlčích génov, čo znamená, že moje nočné videnie je hop alebo trop. Vampírovu krvilačnosť však nepotrebujem vidieť, ľahko ju vycítim. Rovnako ako čepel' v jeho ruke. „Nie si najrýchlejšia, čo?“ zavrčí.

Ale nehovor, ty zasratý génius! Donútím sa neprevrátiť oči a namiesto toho bezmocne zastonám.

„Prosím,“ žiadam. Jeho pach ma ovalí, akoby bolo jeho obľúbeným fetišom mať ženy vydané na milosť a nemilosť – dosť pred-

vídateľné –, a tak mu ešte doprajem. „Prosím, nezabíjaj ma. Urobím, čo budeš chcieť.“

„Čo budem chcieť?“

Jeho záujem je neprehradiateľný. Zafňukám a vypúlim naňho oči. „Čokolvek.“

Pohľadom mi sklzáne po tele, akoby chcel vyhodnotiť, na čo by som mu mohla byť dobrá – predaj orgánov, vývar z kostí alebo pokosenie trávnik. Na rozdiel odo mňa je rýchly. Až nadprirodzene. Dokáže mi to, aj keď mi nožom vzápätí bleskurýchlo prereže výstrih hodvábnej košeľe a prehľbi ho.

Vydrbanec.

No kým nado mnou slintá, jeho pach naberie na intenzite. Znamená to, že je momentálne rozptýlený, čo by mi mohlo poskytnúť šancu využiť vedomosti z lekcii sebaobrany, na ktoré ma nútila chodiť moja sestra.

Kolenom do rozkroku.

Čelom do nosa.

A aby sa mu nemánilo, laktom do brucha. Prečo nie?!

Vampír si so zavrčaním šomre niečo ako „hnusná štetka“ v rôznych obmenách, ale jeho zovretie povolí. Možno ho nedokážem predbehnúť, no dokážem nabrať za hrst' zeme a hodiť mu ju do očí, čím ho aspoň na chvíľu oslabím a spomalím. Horúčkovito sa rozhliadam okolo seba a ... áno! Všimnem si ostrý, drsný kameň. Zohnem sa poň.

„Ty odporný degenerát!“ Vampír je znovu na mne a vykruca mi ruku za chrbát. Vykriknem, ale kameň v nej pevne zvieram. Na moje veľké nešťastie mi zápästie drží v takom uhle, že sa naňho nedokážem zahnať.

Teoreticky ovládam nasledujúci krok – pritisni sa k nemu, pre-suň ťažisko, otoč sa, udi ho voľnou rukou – a naozaj sa o to pokúsím. Žiaľ, tento vampír nie je priemerný bojovník a nič naňho nezaberie.

Vtedy mi skutočne zovrie žalúdok. Toto nedopadne dobre. „Pusti! Ma!“ zasycím.

„Drž hubu.“ Jeho octový pach ma štípe v nose. Je ešte vzrušenejší. A ja som v ešte väčších sračkách. „Možno nemám dovolené zabiť ťa, ale môžem ti spôsobiť veľkú bolesť, kým ťa ...“

„Naozaj môžeš?“ preruší ho mužský hlas. Doľahne k nám odkiaľsi z lesnej hústiny. Jeho hlboká, pomalá kadencia sa okolo nás vie útočne aj nezaujato zároveň. Na svete neexistuje odpoveď, ktorá by tento hlas dokázala vyviesť z rovnováhy. „Si si tým istý, vampírik?“

Vampír zastane ako prikovaný. Pach jeho absolútneho strachu ma zaštípe v nose skôr, než túto inštinktívnu reakciu stihne potlačiť.

Zatvorím oči. Plúca ma pália a ja im konečne dovolím pomaly sa nadýchnuť. Upravím si predstavu o vyhliadkach na najbližších desať minút, zmenia sa na ... trochu menej poľutovaniahodné.

Koen.

Je tu Koen.

Všetko dobre dopadne.

Vampír ma strhne pred seba a nôž mi pritisne k hrdlu. Nevie, či ma plánuje použiť ako rukojemníčku alebo živý štít, ktorý mu siaha sotva po hrudník. „Čo tu robíš?“ vyštekne.

Táto otázka je namieste. Koen žije niekoľko hodín autom odtiaľto a do týchto končín nezavítal takmer dva mesiace, odkedy ma na moju žiadosť zaviezol na chatu s tonou zásob a posmešným začítaním – „Zabav sa tu so smrekmi, lovkyňa!“ –, ktoré však celkom nekorešpondovalo s intenzívnym výrazom v jeho tvári a dlhým, skúmavým pohľadom.

„Spýtal si sa ma práve, čo robím vo vlastnom teritóriu? Doriti, čo tu robíš ty, ty zmrď?“ Postačí mu pár dlhých, nenáhlivých krokov a vynorí sa pred nami z kríkov.

Je iný. Áno, iný ako všetci ostatní, ale zmenil sa aj od nášho posledného stretnutia. Pridlhé vlasy má zopnuté navrchu hlavy, jeho predchádzajúci strih sa zmenil na neupravený. Celé týždne sa neoholil a podľa mňa trochu zanedbáva aj spánok. Jeho prítomnosť má však na mňa zvyčajný účinok: drží ma nohami na zemi, aj keď mám pocit, že ma život unáša do diaľav.

Alfa.

Jeho výrazný pach by som si nepomýlila s ničím iným. Je vyrovnaný a upokojujúci. V absolútnom kontraste s čírou panikou vampíra, ktorý práve zavrčí: „Nepribližuj sa, lebo ju zabijem.“

Samozrejme, Koen sa priblíži. S pokojom niekoho, kto v živote nepochyboval o schopnosti podriaďiť svet vlastnej vôli.

„Uhm. Serena, vraj ťa zabije. Prekážalo by ti to?“ spýta sa, akoby ho to zaujímalo v čisto teoretickej rovine. Čierne oči mu v tme zažiaria.

„Aj tak mi minulý týždeň došli instantné rezance,“ zachripím. Takáto odpoveď asi nebola najlepší nápad, keďže vampír mi každú chvíľu zrejme vyvrtne rameno z kĺbu, ale pobavené šklbnutie Koenových kútikov mi to takmer vykompenzuje.

„Si Koen Alexander, však? Alfa Severozápadného teritória.“

„Osobne. A ty si kto, kamoško?“

„To nie je dôležité. Ale ešte jeden krok ...“

Koen ťloskne jazykom. „Musíš mi povedať, ako sa voláš, inak ti nejaké meno vymyslím. Napadá ti niečo, Serena?“

Odkášlem si. „Mne sa páči Bob.“

„Vampír Bob. Paráda.“

„Tak sa nevol ...“

„Dáma povedala, že sa voláš Bob, takže odteraz je to tak, ty hovnový flak. Povieš mi, čo ťa privádza do môjho teritória, alebo ti mám najskôr oddrapiť gule a napchať ti ich do krku?“

Vampír mu neodpovie, no trhne mi rukou tak prudko, až sa mi od bolesti zatmie pred očami a takmer stratím vedomie. Keď znovu

začnem rozoznávať zvuky, pritiahne si ma k sebe a zavrčí: „Možno je príliš cenná na to, aby som ju zabil, ale aj niektoré vážne zranenia sa dajú prežiť.“

„Tak do toho.“ Prvýkrát od jeho príchodu sa Koenove oči zaboria do mojich. Z jeho pohľadu nevyčítam vôbec nič. „Ona toho znesie dosť, však, Serena?“

Odniekaľ vyhrabem silu prikývnuť, hoci ide o veľmi očividnú lož. Napriek tomu to urobím. Možno mi bolesť v ruke spôsobila akúsi čuchovú halucináciu, no zdá sa mi, že priam cítim, aký je so mnou spokojný.

„Si si istý?“ spýta sa vampír. „Predsa len je polovičný človek.“

„A ty si polovičný debil. Aká nádherná zhoda náhod.“

„Všetci po nej idú. Od toho rozhovoru ju hľadá každý vampír v tejto časti zemegule.“

„Hej, verím, že mnohí už pre ňu chystajú operačné stoly na vi-visekciu.“

„A vieš, koľko by za ňu zaplatili?“ Vampírov hlas sa zmení. Zrazu sa ho snaží presviedčať. „Ak im privediem kríženca, budem si môcť vypýtať, koľko len chcem.“

„Jasné. A určite ťa nezabijú, hneď ako im ju odovzdáš.“

Vampír si odfrkne: „Nie som taký hlúpy. Síce som ju našiel prvý, ale myslíš si, že odmena neláka aj iných? Prídu ďalší. Len čo zistia, že si jej poskytol útočisko, dohrnú sa sem. Skutočne chceš po zvyšok života chrániť polovičného človeka? Zbavím ťa jej. Stačí sa na chvíľu pozrieť inam.“

„Ak by som mal zhodnotiť túto ponuku, tak ti úprimne poviem, že stojí za hovno, Bob,“ Koen rozhodí rukami. „Je veľmi nudná, pretože čo z toho kvapne mne? Mal by si mi ponúknuť niečo na revanš. Napríklad že si rozdelíme odmenu. Alebo že mi umyješ auto...“

„Hovorí sa, že je tvoja družka.“

Akoby tým slovám porozumel aj okolitý les. Akoby ich chápal. Na jedinú sekundu každý tvor, každý lístok, každá kvapka vody znehybnejú a čakajú na Koenovu reakciu.

„Ale nevrav,“ podíde k nám, stále úplne uvoľnený. Zdanlivo je len na obyčajnej večernej prechádzke alebo si prezerá exponáty v múzeu a neťažia ho žiadne starosti.

„Áno. A vieš, čo sa ešte hovorí?“

„Stavím sa, že mi to povieš.“

„Že ťa odmietla.“

„Au,“ v hlase mu nezaznie ani stopa po bolesti. „A preto si presvedčený, že ti ju ochotne dovlím odvliečiť, aby som sa jej pomstil.“

„Nebolo by to tak lepšie? Mal by si od nej už navždy pokoj.“

Koen zdvihne ruku a vampír sa okamžite strhne. Koen si však iba masíruje spánok ako vyčerpaný rodič, ktorý rozmýšľa, prečo si jeho decko pchá do nosa ďalšiu voskovku. „Dopekla. Budem ťa musieť zabiť a Jorma ma za to donúti vyplniť nekonečne veľa papierovania,“ povzdychne si s náznakom netrpezlivosti v hlase, z ktorého mi tuhne krv v žilách.

Lenže vampírovi očividne nie, pretože ten vzápätí povie: „Navyššie je pekná, však?“

Stuhnem ako socha. Koen je na tom rovnako.

„A momentálne nie je v pozícii kohokoľvek odmietnuť.“

Nedočká sa odpovede.

„Chápeš, čo ti naznačujem, alfa?“

Akéoľvek stopy po Koenovom doterajšom nenútenom prístupe sa vyparia. Každý kúsok jeho tela je v strehu. Orientuje sa na korist. Na mňa.

„Ako som povedal, je krásna. Pokojne ti ju posuniem, keď s ňou skončím,“ navrhne. Koenove zreničky sa stiahnu do nespokojných bodiek a pachom dáva najavo nespochybniteľný odpor. Aj vampír si uvedomí, že urobil chybu. „Alebo by si sa s ňou mohol pobaviť.“

Ja si ju potom prevezmem a tým sa celá vec uzavrie. Nebude sa mať komu sťažovať.“

V diaľke zahúka sova. Zadržím dych. Čakám, kedy Koen pošle vampíra do riti, ale ticho sa predlžuje, oči mu potemnejú a po chvíľke ...

Prikývne.

Srdce mi sklzáne do žalúdka.

Nie. To by mi nikdy neurobil.

„Koen?“ hlesnem spýtavo aj žalostne.

„Serena, na moju obranu ...“ Koen sa vystrie. „Stále sú s tebou nejaké problémy.“

Po chrbte mi prebehne mráz. „Nie, Koen, neopováž ...“

„Dovolil som si už začať,“ skočí mi do reči vampír, a kým pochopím, čo tým myslí, voľnou rukou mi stiahne rozrezanú nočnú košeľu z pleca.

Koen upiera oči na moju takmer odhalenú hrud', akoby som bola iba kus mäsa. Obeta na posúdenie. Niečo, čo má poslúžiť čisto pre jeho potechu. Všimnem si čudný tanec jeho zreničiek, zmenu v pachu, kým napokon zamumle: „Vidíš, Bob, takto vyzerá dobrá ponuka. Tušil som, že na to máš.“

Znovu začnem naliehať na svoje telo, aby sa presunulo. Znovu ma ignoruje. S rozčúleným odfrknutím sa vo vampírovom zovretí začnem vzpierajúť, zúfalo sa snažím oslobodiť. Lenže je odo mňa silnejší a Koen je pravdepodobne mocnejší ako my dvaja dohromady. Ak by som aj jedného z nich vyradila, až tak si nepomôžem.

Zovriem kameň v dlani, no v polohe, v akej ma drží, ho stále nedokážem použiť.

Celým telom sa mi preleje hrôza. Pulzuje mi v hrudi.

„Je len tvoja, alfa. Rob si s ňou, čo chceš.“ Vampír sa dusivo, nepríjemne zasmieje. Odtiahne nôž a postrčí ma dopredu, no stále mi

zvíra zápastia. Jeho smrad mi dáva jasne najavo, čo si myslí – toto je môj koniec a on vyhral. „Ktovie, možno by sa jej to aj páčilo.“

Koen zamyslene pristúpi bližšie, takmer tak blízko, že cítim teplo vyžarujúce z jeho tela. Vycerím naňho zuby a naďalej sa vzpieram vo vampírovom zovretí. Toto sa nemôže diať. *Alfa ochraňuje*, prehovorí pokojný vlklačí hlas, ktorý mi prebýva v kostiach. *Alfa znamená domov. Koen takýto nie je.*

Až na to, že v tejto chvíli o tom nie som úplne presvedčená.

Koen zastane priamo predou mnou, premeriava si ma ako vec, ktorú môže využiť, a hej, je *presne* takýto.

„Myslíš?“ prehodí príťažlivým hlbokým hlasom, pohľadom mi sklízne po tvári a zastane na odhalených prsiach. Znovu sa priblíži a jeho prítomnosť ma obalí ako teplá deka. Jeho pach mi rozkvitne v nose, ten upokojujúci pach bezpečia, tak úchvatne dokonalý, až na chvíľu zabudnem, že mi ruky zvíera vampír a ihličie ma bodá do chodidiel.

„Prosím,“ vyslovím takmer nezvučne, ale nemyslím si, že ma Koen počuje. Prsty mi zdvihne k tvári. Pohladí ma po líci a palcom spočinie na spodnej pere.

„Páčilo by sa ti to, Serena?“

Hruď mi zovrie nová vlna paniky. Zúrivo pokrútim hlavou. Nie. Nie!

„Tak teda,“ pohľad mu znežnie a s pobavene rezignovaným povzdychom pokračuje: „Potom by si mala použiť ten kameň, lovykňa.“

Sekundu mi potrvá pochopiť, čo mi vraví, a uvedomiť si, že vampír mi zápastia zvíera voľnejšie. Vykrútiť si ruky a vraziť mu ostrý koniec kameňa do brucha je zrazu také jednoduché, až ma to takmer sklame.

„Čo do...“ vampír sa prehne vpred. Chystám sa mu zasadiť druhý úder, no rýchlo sa spamätá a tresne mnou o zem. Nôž okamžite zdvihne nad hlavu, mieri mi na hrdlo. „Ty odporná pizda...“

S náhlým zalapaním po dychu zmĺkne, akoby ho zrazu osvietilo. Civie na mňa s vypleštenými očami, ústa má otvorené a ja tak trochu čakám ... ospravedlnenie? Vzápätí však vykašle pramienok krvi farby moruše a stratí rovnováhu. Zhrozene sledujem, ako sa zrúti rovno vedľa mňa a tvárou pristane v machu.

Už sa nepohne.

Ja tiež nie. Neviem, čo to o mne vypovedá, ale nedokážem odvrátiť pohľad od paralelných rán po pazúroch na jeho chrbte, z ktorých vyteká krv. Jej železitý pach sa mieša so zemitou vôňou lesa.

Hodnú chvíľu mi potrvá obrátiť pozornosť na vlastné telo – ako zázrakom nezranené, hoci takmer nahé – a potom na Koena, ktorý tam postáva s nenútenou lahostajnosťou. Ktokoľvek iný by mi práve pomáhal, ale nie alfa severozápadnej svorky. Ten namiesto toho iba pomaly pokrúti hlavou a utrie si ruku, ktorou práve niekoho zabil, do flanelovej košele. Tmavofialové šmuhy vytvárajú na čierno-bielom plátne fascinujúco pekný obraz.

Až po chvíli si spomenie na moju existenciu. „Ahoj, Serena.“ Intenzita situácie pred chvíľou sa vyparila a on ma osloví s ľahkým nezaujmom. Zrejme tuší, že jediný náznak súcitu by ma dorazil. Alebo mu možno nezáleží a nikdy nezáležalo vôbec na ničom. „Ako tráviš večer?“

„Nudne,“ zachripím.

„Hej? Vyzeráš hrozne.“

„Nehovor.“ Po spánkoch aj po hrudi mi stekajú kropaje ľadového potu. Snažím sa čo najlepšie zahaliť. „Takto sa rozprávaš so svojou milovanou družkou?“

Nadvihne jedno obočie. „Povedal som, že si moja družka, nie, že ťa milujem.“

S pobúreným smiechom zalapám po dychu, ale aj to je lepšie ako rozplakať sa, čo by som v tejto chvíli najradšej urobila. Oceňujem, že si dokážem zachovať aspoň štipku zostávajúcej dôstojnosti,

zatiaľ čo si ma Koen chladne prehliada a nakoniec sa ku mne prikrčí.

„Musíme ísť,“ prehovorí.

„Kam?“

„Do Brlohu.“ Jednou rukou mi podoprie chrbát, druhú vsunie pod kolená. Nočný chlad sa zmení na dávnu spomienku. „Tvoj lesný pobyt sa skončil, lovkyňa.“

KAPITOLA 2

„To absolútne nepripadá do úvahy.“

„Koen, nemusíš jej o tom povedať, aj tak na to príde.“

„Ako? Ukradne mi denníček? Alebo dokáže čítať myšlienky?“

Na Loweovu obranu musím priznať, že má aspoň tolko slušnosti, aby dal najavo mierne rozpaky. „Nebudem to Misery tajiť. A Misery to nebude tajiť pred ňou.“

„Bože, choď do riti. Mal som ťa radšej, keď si bol osamelý, nešťastný a deprimovaný. Povedzme, že to Serena poviem. A ďalej čo? Ak by aj mala záujem, nič z toho nebude.“

„Ak to verejne oznámime... nikto by si nedovolil ublížiť družke alfu Severozápadného teritória. Bez ohľadu na to, že je kríženec.“

Koenovi sa v žalúdku búri zúrivosť a rozhorčenie. „Žiaden vlkolak si nedovolí ublížiť jej, pretože tam budem a okamžite ho zabijem.“

„Naozaj? Pretože Misery žije tu a Serena chce byť s Misery. Nebudeš jej nablízku.“

„Tak sa presťahujem na morelandovské pozemky. Moja svorka funguje aj bezo mňa.“

Lowe sa naňho iba díva presne ako ten dvanásťročný chlapec, ktorým ešte nedávno bol, už vtedy tak príliš zasrato vážny na svoj vek, akoby všetku ťarchu sveta niesol vo svojom zovretom zvierachi. Koen to odjakživa nevedel vystáť. V minulosti chcel Lowea ochrániť pred temnou stránkou ich vlastného druhu. Stále to chce.

„Kriste, si hrozne otravný.“ Koen si prejde dlaňou po tvári.

„Hej,“ Lowe sa postaví. „Mal som skvelého učiteľa.“

Pred štyri a pol mesiacmi
Juhozápadné teritórium

PRVÉ SLOVÁ, KTORÉ SI VYPOČUJEM OD KOENA ALEXANDRA, sú: „Nemáš to zapojené.“

Hodné záznamu v historických knihách.

Nepochybujem, že takto znie začiatok každej veľkej romancy: dievčina sa pokúša spojzdať laptop, a preto čoraz zúrivejšie stláča tlačidlo na zapnutie. Chlap ako hora v kockovanej košeli sa s prekříženými rukami opiera o veraje dverí a skepticky si ju premeriava. Dolahne na mňa zahanbenie, ktoré prichádza ruka v ruke s faktom, že som práve urobila mizerný prvý dojem na niekoho, koho moji priatelia rešpektujú a majú radi. Skutočný zásah pre ego.

Koen sa zjavil na Loweovej príjazdovej ceste pred pár hodinami. V päťách mal Loweovu mladšiu sestru, takže došlo k rodinnému stretnutiu, ktoré dolu práve vyzerá nejakú takto: Ana je veselá ako slniečko, Misery predstiera, že ju nezbožňuje, a Lowe predstiera, že nie je načisto očarený Miserinou neschopnosťou utajiť svoju hlbokú náklonnosť. Sú nesmierne rozkošní a zaslúžia si súkromie.

Misery je najlepšou verziou samej seba. Ja možno nie som najhoršou, ale rozhodne ešte mám na čom pracovať.

Posledné dva mesiace som strávila uväznená vo vampírskom teritóriu. Bola som viac-menej presvedčená, že môj únos sa nakoniec skončí vytrhnutím sleziny, ktorú predhodia medvedíkom čistotným, čo znamená, že som teraz dostala druhú šancu na život. Zatiaľ neviem, čo si s ňou počať. Pomaly sa brodím záplavou času a priestoru, akoby som ju úplne nedokázala spracovať, a akékoľvek podnety sú na mňa priveľa. Po mesiacoch hrobového ticha vnímam aj šepot ako čosi príliš hlučné. Mám pocit, že cikády si dali za cieľ prasknúť mi ušné bubienky. Pokožka mi buď horí, alebo je ako kus

ľadu. V tieto dni sa rada od všetkých dištancujem, preto som sa aj odkradla do Loweovej pracovne. Usadila som sa do jeho koženého kresla, zobrala si laptop a statočne sa rozhodla skontrolovať si mejly.

Vtedy ma objavil Koen a povedal si, že ma zasväti do tajov fungovania elektriny.

„Aha.“ Letmo pozriem na skutočne nezapojený nabíjací kábel. „No jasné.“ Usmejem sa naňho v snahe nájsť dokonalý pomer medzi sebaíroniou a ponížením. Poobzerám sa po zásuvke.

„Naľavo,“ poradí mi.

Otočím sa.

„Tvoje vľavo.“

Najradšej by som šla von, zhltna dikobraza a počkala, kým ma dorazí vnútorné krvácanie. Namiesto toho odložím laptop a postavím sa. „Ty si Koen, však? Rada ťa spoznávam.“ Vystriem k nemu ruku, na ktorú sa síce pozrie, ale nepotrasie mi ňou. *Okej*, pomyslím si a vopchám ju do zadného vrecka nohavíc.

Možno je to nejaká vlkolačia záležitosť. Možno má Koen prísne inteligenčné kritériá pre každého, komu podáva ruku, a ja som túto úroveň IQ očividne nedosiahla. Misery spomínala čosi o tom, že je „mimoriadny blbec“, čo je od nej skutočne zriedkavý kompliment, takže ak sa mu nepozdávam, do vankúša pre to plakať nebudem. Väčšinu mozgu mi aj tak zaberajú dôležitejšie starosti. „Potrebuješ niečo?“ spýtam sa so zdvorilým úsmevom.

„Chcem si s tebou pohovoriť, máš minútku?“

„Jasné. O čom?“

Nepovie mi. Namiesto toho sa na mňa díva a díva a potom sa ešte chvíľu díva. Oči má ... no, nie úplne čierne. Ani sivé. Niekde medzi. Sú hĺbavé. Pôsobia ako smola – ako hustá, lepkavá a premyslene nastavená pasca. Nedokážem od nich odtrhnúť pohľad a zároveň sa mu do nich nedokážem pozerat'.

„Prišiel si si obzrieť kríženca?“ nespýtam sa to nepriateľsky. Všetci vlkolaci, ktorých som zatiaľ stretla, ku mne boli láskaví a uspokojenie ich zvedavosti je malou cenou za také prívetivé privítanie. Obzvlášť ak vezmeme do úvahy, že väčšina ľudí by ma okamžite zastrelila. „Tu ma máš.“ Urobím otočku, aby si mohol vychutnať kompletný pohľad na moje ja v celej jeho podivnosti. „Pravdupovediac, podľa mňa vyzerám iba ako človek, ale...“ odmlčím sa, pretože jeho oči... niečo sa s nimi deje. Nie je normálne, aby sa mu zreničky takto stiahli a rozšírili sa, aby takto žiarili a...

Koen si odkáše. Zakloní hlavu a sťažka prehltne, čím vystaví na obdiv mocný krk. Ohryzok mu poskočí. „Doboha, čím som si toto vyslúžil?“ zamumle.

„No dovoľ?“

„Vlastne som si práve spomenul.“ S povzdychom sa narovná a prehovorí tichým, chraplavým hlasom: „Väčšinu života som sa správal ako kus debila, tým to bude.“

„Nechápem.“

Od schodiska sa k nám donesie zvuk ťažkých krokov. O chvíľu sa k nám pripojí Lowe. „Povedal si jej to?“ spýta sa okamžite.

„Ešte nie.“

Lowe prikývne a mne prvýkrát svitne, že nech sa chcel Koen rozprávať o čomkoľvek, zrejme to bude vážnejšie ako obyčajné otázky typu: *Môžem sa ťa spýtať na tvoj jedálniček, pohybový aparát a či na jeseň plázneš?*

„Kde je Misery?“ zrazu ma prepadne hrôza. „A Ana?“

„Obe sú v poriadku, zostali dolu.“ Lowe sa odmlčí. „Mám ti ohlásiť Misery? Chceš, aby bola pri tebe?“

„Hm...“ Áno. Tak trochu. Ale tiež by som znovu chcela byť dospelým jedincom, ktorý dokáže normálne fungovať aj bez svojej vampírskej podpory. „Nie.“

Lowe sa zvrtnie ku Koenovi. „Naozaj jej to chceš povedať teraz?“

„Načo to odkladať?“

Obaja muži tam postávajú a mlkvo na mňa zízajú – Lowe ako na zranené mačiatko, ktoré sa snaží odchytiť, aby mu mohol pichnúť injekciu, a Koen ... jeho emócie neviem odčítať, za čo do istej miery asi môže aj fakt, že ma celkom znervózňuje.

Prípadne to prisúdím jeho jazvám, napríklad trom paralelným stopám po pazúroch na jeho tvári. Najdlhšia je tá v strede: tiahne sa mu od čela, pretína obočie a pokračuje v tenkej rovnej línii po líci. Zopár menších má aj nad hornou perou, na spodnej časti sánky a pod kľúčnou kosťou. Ani jedna z nich však nie je čerstvá či začervenaná. Žiadna nenaznačuje, že by boj vyhládával.

A je obrovský: akože naozaj, ako hora. Len o pár centimetrov vyšší od Lowea, ale približne tak deväťdesiatnásobne zastrašujúcejší. Rozumný, inštinktívny hlas v útrobach lebky mi poskytne vysvetlenie: *Pretože Lowe pôsobí zdomácnene. Lowe sa dokáže ovládať a mierniť. A aj sa ovláda a mierni. Koen je nevyspytateľný. Surový. Koen urobí, čokoľvek si pomy...*

„Si moja družka,“ prehovorí takmer úplne monotónne.

Vlastne to povie natoľko bezvýrazne, až mám dojem, že som mu zle rozumela. O tomto sme sa učili ešte v treťom ročníku na výške na voliteľnom predmete z lingvistiky. *Rytmus reči prispieva k porozumeniu počúvaného textu.* „Čože?“

„S vampírkou ste si blízke, však?“ spýta sa pokojným hlasom, ktorý priam hraničí s ľahostajnosťou. Strieľa si zo mňa? „Vysvetlila ti, čo je družka?“

Pomaly prikývnam.

„No, takže tak ako je Misery Loweovou družkou, ty si mojou.“
Aha!

He?

Och. „A ide o, hm ... nevyliciteľnú diagnózu?“

Šklbne mu kútikom úst. „Obávam sa, že neexistuje liek.“

„Chápem.“ Odkášľem si. „Nuž, tento vzťah teda napreduje vrazedným tempom.“

Svojím oznamom ma prekvapil, ale keď sa mu v kútikoch očí zjavia pobavené vrásky, doslova ma šokujú. Z jeho hlbokého, hrejivého smiechu mi poskočí srdce. „O tom nemáš ani poňatia, malá.“

Prekrížim si ruky na hrudi. „Nemal by si ma volať nejako inak? Vzhľadom na okolnosti.“

„Som otvorený návrhom. Čo by sa ti páčilo?“

„No, mohol by si skúsiť napríklad moje reálne meno. Ale ak trváš na prezývke, uprednostnila by som niečo...“

„Niečo?“

„Hryzavejšie.“

Nadvihne obočie. „Zubný kaz?“

„Nie. No tak, veď vieš, čo myslím. Niečo, čo vzbudzuje strach.“

„Hypotekárna kríza.“

„Dobre, tak to nemusí vzbudzovať strach, ale... rešpekt. Aby to znelo bojovne.“

Celú si ma skepticky prehliadne. „Koľko vlastne meriaš? Meter päťdesiat?“

„Láskavo k tomu pridaj ešte šesť a pol centimetra. Len pre tvoju informáciu, tieto krátke nožičky zmasakrovali niekoľko vampírov.“

„No pozrime sa, hotová lovkyňa.“

„Počujte,“ strhnem sa pri Loweovom hlase. Úplne som naňho zabudla. „Mali by sme sa vrátiť k podstate veci.“

S Koenom si vymeníme rýchly pohľad v zmysle: *Chápeš tohto poctivca?*

„Mám dojem, že tento rozhovor sme uzavreli,“ Koen sa nonšalantne odtisne od dverí. „Je upovedomená o situácii. Rozumie jej. Všetci sa môžeme vrátiť k bežným činnostiam, ako je vedenie svoriek alebo,“ pohľadom preletí na môj laptop, „bojkotovanie elektrických zásuviek.“

Potlačím úsmev. „Jediný raz som zabudla a ...“

„Serena,“ opäť ma preruší Lowe. „Naozaj rozumieš, čo to znamená?“ Jeho naliehavý tón je v mäťúcom kontraste s Koenovou nenútenosťou.

Vtom na mňa konečne dolahne ťarcha tejto informácie.

Pretože nie, v skutočnosti nerozumiem. Ani na sekundu som sa nad tým nezamyslela. „Je to... znamená to, že on ...“ Čo sa týka tejto záležitosti s druhmi a družkami, Misery nezachádzala do prílišných detailov. A Lowe si predou mnou tiež nevylieval dušičku. „Znamená to, že ma má rád?“

„Áno,“ prehovorí Lowe presne včas, aby prehlušil Koenovo „nie“.

Zamračím sa. „Téda, teraz je to oveľa jasnejšie, vďaka, chlapci.“

Lowe zazrie na Koena, ktorému na tvári pohráva arogantný úškrn. „Pozri, som presvedčený, že si veľmi milá osoba, ale o to tu nejde.“

„A o čo ide?“

Lowe si stíska koreň nosa. „Keď vlkolak nájde svoju družku, vyvolá to v ňom rad fyziologických zmien. Misery to prirovnala k zamilovaniu sa na prvý pohľad a do istej miery je to tak, ale ...“

„Prepáč,“ skočím mu do reči, „mohol by si nás nechať osamote?“ Dívam sa na Koena, no otázku jasne kladiem Loweovi. Jeho znepokojený pach mi prezrádza, že by veľmi rád zaprotestoval.

Hoci aby som k nemu bola spravodlivá, zostávať osamote s potenciálnym šialencom, ktorý by zo mňa rád mal nevestu na objednávkou, znie ako príšerný nápad. Mám však dojem, že ak by mi Koen chcel ublížiť, dokázal by to bez ohľadu na to, či na nás Lowe dohliada alebo nie.

Významnejší je však pre mňa fakt, že podľa mňa mi Koen nechce ublížiť.

„Prosím,“ dodám pokojne.

Na Loweov skúmový pohľad Koen zareaguje jediným prikývnutím.

„V prípade *akejkoľvek* potreby stačí zakričať,“ zamumle nechotne a ja si uvedomím, že táto ponuka je adresovaná rovnako mne, ako aj Koenovi. Vzápätí sa zvrtné na päte a odíde.

Osamieme. Z nejakého dôvodu mám pocit, akoby mi opadla ťažoba z pliec. Divné. „Šiel by si radšej dovnútra, prosím? A, hm, posad' sa.“

Bez ďalších otázok ma poslúchne – iba sa na sekundu sklóni, aby mi zapojil nabíjačku do tej sprostej zásuvky. Predstieram, že som si to nevšimla, a zatvorím za ním dvere.

Koen sa lenivo opiera na stoličke vedľa mojej. Pôsobí takmer príliš uvoľnene. Vražedný predátor si prezerá svoju obeť. Ako keby sme sa chystali diskutovať o novom harmonograme zberu smetí, nie o významnom psychosociálnom mílniku vo vlkolačom živote. Možno celá táto záležitosť s druhmi nie je až taká vážna, ako sa zdalo.

„Lowe pôsobí ...“ zнову si sadnem na stoličku a dlanami si prebehnem po tepláčkoch, „veľmi ochranársky. Mám dojem, že čo sa týka nás oboch.“

„Však je to rozkošné? Dopekla,“ Koen si povzdychne s čírou náklonnosťou v hlase. „Odjakživa bol taký, ešte než mu vôbec zmuťoval hlas. Najlepší vlkolak, akého som kedy stretol.“

Usmejem sa. „Som rada, že Misery je v dobrých rukách.“

„To platí aj opačne.“

Nakloním hlavu. „Neprekáža ti, že je vampírka?“

„Je očividné, že sa majú radi,“ vyhlási a ďalej to nerozvíja. V jeho očiach zjavne stačí tento jediný faktor na to, aby ich vzťah schvaľoval, čo je podľa mňa veľmi milé.

„Takže,“ jazykom si prejdem po zuboch. „Láska na prvý pohľad, hm?“

Koen sa strhne. „Nie celkom. Lowe je tak trochu romantik.“

„Aha.“

„Asi je to vedľajší účinok jeho dobrého charakteru. Skresľuje mu vnímanie sveta.“

„Ale tvoje vnímanie je nepoškvrnené, pretože nemáš dobrý charakter?“

Neodpovie mi, no jeho pach mi prezradí, že s týmto vyhlásením súhlasí. „Serena, to, čo sa tu odohráva, má len pramálo spoločné s láskou alebo náklonnosťou.“

„A s čím to má teda niečo spoločné?“

Sekunda ticha. Pery sa mu zvlhnia v úsmeve. „To myslíš vážne?“

Zmätené naňho zízam.

„Ach, lovkynša, veľmi rád ti to poviem po lopate, ak to naozaj potrebuješ.“

„Úplne vážne to potrebujem vysvetliť, najlepšie ako päťročnému decku.“

„Nie som si istý, či to dokážem ozrejmiť vhodne aj pre mladistvých do pätnásť rokov.“

„Na čo nará ... aha!“ Do líc sa mi nahrnie krv. Vypleším naňho oči ako sova a po značne dlhej chvíli takéhoto zízania si uvedomím, že si zvieram hrud' ako pohoršená viktoriánska guvernanka. Rýchlo spustím ruky.

„Ja ...“ pokrútim hlavou, nechcem totiž vyznieť ako sirota, ktorej odopreli akúkoľvek sexuálnu výchovu, a preto si dodnes myslí, že deti sa rodia, keď množstvo sopľov v nose dosiahne kritickú úroveň.

Ani nie som. Hoci v puberte som bola. Misery bola vampírskou zábezpečkou, jej povinnosťou bolo žiť medzi ľuďmi a nechať sa zabiť, ak by vampíri porušili pravidlá prímeria medzi dvoma druhmi. Ja som bola jej spoločníčka. Náhodne vybraná sirota, ktorá jej mala byť priateľkou a uistiť sa, aby nebola príliš osamelá (čo mal každý u riti) alebo aby nerobila problémy (z čoho sa každý šiel od strachu posrať). Lenže nakoniec sa ukázalo, že táto náhodne vybraná ľudská sirota je zámerne zvolený ľudsko-vlkolačí kríženc, ktorého vampíri chceli mať neustále pod dohľadom, aby sa svet nedozvedel, že ľudia

a vlkolaci sú v skutočnosti reprodukčne kompatibilní, a preto by sa mohli rozhodnúť, že sa už viac nebudú nenávidieť a dokonca možno vytvoria spojenectvo proti vampírom.

Dramatický zvrät v deji.

V tej dobe však o tom nikto netušil a celá moja hodnota závisela od Misery. Dostalo sa mi len takého vzdelania ako jej, a keďže nikto nemal kvalifikáciu učiť vampírku o rozmnožovacích orgánoch, znamenalo to, že do tajov sexuálnej výchovy nezasvätili ani mňa.

Keď sme odtiaľ konečne vypadli, mali sme neobmedzený prístup k internetu, randeniu a frajerom. A, samozrejme, k sexu.

Až na to, že toto je vec dávnej minulosti. Patrí do obdobia spred niekoľkých rokov, no v mojom ponímaní prešli celé geologické epochy. Vtedy som ešte bola človek. Nedesil ma spln ani pomyslenie na to, akú farbu bude mať moja krv, ak sa náhodou porežem. Len čo som si začala pripúšťať, že sa so mnou skutočne čosi deje a všetko nie je, ako má byť, celý koncept sexu sa pre mňa stal smiešne triviálnym. Keď ma uniesli, zo začiatku som sa obávala, že ma k nemu donútia, avšak to sa nestalo a ja som ho opäť spokojne vytesnila.

A teraz som tu. Myslím naň. Sex sa mi v hlave prebúdza ako obrovský drak rozťahujúci krídla.

„Vieš sa ...“ sťažka prehltnem. „Spomínali ste biologické zmeny. Dokážeš sa ovládať?“

Sekundu mu potrvá pochopiť, čo tým myslím. Keď sa tak stane, spolu očakávam, že ho táto otázka popudí, no v jeho neochvejnom „vždy“ nie je ani stopa po podráždení.

Vďaka tomu mu ľahšie uverím. „Takže v podstate iba chceš ...“

„Správne.“ Prikývne uvoľnene. *Áno, dal by som si šálku čierneho čaju. Áno, mám čas zodpovedať vám pár otázok za desaťpercentnú zľavu na môj nákup. Áno, chcem tá poj...*

„Dúfam, že nevyzniem nafúkane, ale ... v čom sa to líši od reakcie väčšiny ľudských chlapov, ktorých som stretla?“ okamžite ma

zaleje pocit trápnosti. „Bože, vyznela som fakt arogantne, prepáč. Naozaj si nemyslím, že pohľad na moju tvár vztýči tisícky erekcií, prisahám ...“

„Si tá najkrajšia žena, akú som kedy videl,“ vyhlási bez okolkov. Akoby o nič nešlo.

Akoby sa mu iba páčil môj vkus na ponožky.

Akoby som pokojne mohla vyzerat' ako chýbajúci vývojový článok medzi plazmi a ľuďmi a jemu by to ani trochu neprekážalo.

Možno presne niečo také potrebujem. Môj výzor bol pre mňa vždy citlivou témou. Niečo nepekné, niečo, za čo sa treba hanbiť. Kamoška s titulom zo psychológie podotkla, že ma vraj okolie začalo sexualizovať v príliš mladom veku. Keď sme s Misery obe mali dvanaásť, vydali sme sa výrazne odlišnými cestami. Ona sa vytiahla do výšky a premenila sa na elegantnú, nadpozemsky krásnu bytosť. Ja som jemnejšia. Plnšia. Moje telo sa zrazu zmenilo, rozkvitlo do podoby s výraznejšími bokmi aj inými ... prednosťami, a ľudia – zväčša dospelí chlapi – sa na mňa náhle dívali pohľadmi, ktoré balansovali na rozhraní medzi nepríjemným a nebezpečným.

Možno je to pozitívne, skepticky vravela Misery, keď si všimla, ako pán Elrod sleduje každý môj pohyb. *Možno to znamená, že si krásna.*

Pochybujem, že v pohľadoch dvojnásobne starších mužov sa skrývalo čokoľvek iné než ich túžba využiť ma. A v tom spočívala celá podstata. Misery bola zábezpeka, potrebovali ju nažive, inak by juh Severnej Ameriky spustošila medzidruhovú vojna. No predovšetkým bola *výnimočná* a automaticky tabu.

Naopak ja som bola len ľahko nahraditeľná ľudská sirota. Rovnakú by našli na ktoromkoľvek rohu. Moja hodnota bola mizivá a všetci zamestnanci si to dobre uvedomovali. Videla som to v ich pohľadoch, počula v komentároch, ktoré sa ani len neobťažovali zašepkať, cítila, keď som ich musela úpenlivo žiadať, naliehať, argumentovať, len aby som dostala prvú podprsenku alebo oblečenie,

z ktorého by som do mesiaca nevyrástla. Bola som im vydaná na milosť, bez akejkoľvek ochrany. Ak by som nebola opatrná, ktovie, čo všetko sa mohlo stať.

Mala som celkom slušnú predstavu, a preto som si už v dvanástich rokoch začala každú noc zapierať kľučku stoličkou.

„Nepochybujem, že má o teba záujem hromada chlapov. Ale ja nie som človek, a preto tak celkom neviem, v čom je rozdiel.“ Pokrčí plecami, zdá sa, že ho rozhovor opäť nudí. „Možno len v otázke intenzity. V princípe sú to však iba hormóny. Sex. Zvyšok, či už náklonnosť alebo láska, k tomu nepatrí.“

„Rozumiem.“ Poklepem prstami po operadle a opriem sa. Túto chvíľu využívam na pozorovanie. Nielen samotného Koena, ale aj pocitov, čo vo mne vyvoláva. V minulom živote by som oňho ani nezavadila pohľadom. Lenže vlkoločia Serena skúma prameň čiernych vlasov, ktorý mu sklzol do čela, aj dohľadka oholenú, priam agresívne peknú tvár. Je príliš intenzívny, príliš arogantný, jedno-ducho príliš drsný a aspoň o desať rokov starší odo mňa.

Mám svoj – alebo som mala? – typ chlapov: milí, zdvorilí, starostliví. Chlapčenský. V mojom veku. Nežní chlapíci, s ktorými čítate rovnaké knihy, pričom oni si v nich podčiarkujú obľúbené pasáže, a ktorí sú si natoľko istí vlastnou mužnosťou, že im neprekáža požičať si môj hydratačný krém, keď u mňa zostanú na noc. Nikdy som nemala rada, keď ma niekto dokázal prevalcovať.

Koen je alfa svorky, ktorá sa rozprestiera na štvrtine krajiny. Mätie ma už len tým, že dýchame rovnaký vzduch. Koen je diametrálne odlišný od môjho preferovaného typu mužov, a to až do takej miery, že by sa to dalo presne matematicky vyrátať. „Pointou je,“ sumarizujem, ako keby som vyhotovovala zápisnicu zo stretnutia, „že som pre teba atraktívna.“

„To by mohla byť slovníková definícia nedostatočného vyjadrenia, ale áno.“

Začínam byť trochu napálená. „No, hm, neumrieš pre mňa na zlomené srdce, však?“

„Panebože, vy ľudia ste takí dramatickí,“ povzdychne si.

„A vy vlkolaci ste takí debili,“ odvetím sladko.

„Pošťastilo sa ti, si zmesou oboch.“

Zahryznem si do vnútornej strany líca, zúfalo sa snažím zakryť, že by som sa najradšej rozosmiala, no podľa pobavených iskričiek v jeho očiach si je toho veľmi dobre vedomý.

„Nuž, očividne ťa ku mne ťahá príťažlivosť, ktorú nedokážeš ovládať, tak ti nebudem tvrdiť, že mi to lichotí. Fakt vyzeráš ako fajn chlap. Si, hm, zárobkovo činný a vyzeráš ako niekto, kto každý deň hodiny polonahý rúbe drevo...“

„Nerúbem.“

„Nie?“

„Načo by mi bolo? Som vlkolak, vytváram si vlastné teplo.“

To dáva zmysel. „Chcela som tým len povedať, že každá žena by za teba mohla byť vďačná, ale ja ťa takmer nepoznám. Netuším, koľko máš rokov, aké máš priezvisko alebo aká je tvoja obľúbená farba...“ Skúmavo sa naňho zahľadím. „Pravdepodobne čierna. Však je to čierna?“

„Vlastne mám celkom rád červenú.“

„Farbu ľudskej krvi?“

Moju teóriu nepoprie.

„Dobre, no. Ako som vravela, vďaka za tvoj záujem, ale, žiaľ, momentálne nie som v stave na začatie akéhokoľvek vzťahu, takže tvoju ponuku musím odmietnuť a...“

„Akú ponuku?“

„Ktorú si...“ zamračím sa. Pretože je pravda, že podobná ponuka neodznela.

„Tento rozhovor nie je žiadnym návrhom, lovkyňa.“

To je... pravda, hoci nemám poňatia, prečo si to uvedomujem až v tejto chvíli. Koen sa ma nesnaží zbaliť. Nepokúša sa mi hladko

vkĺznúť do života a usídlíť sa v ňom. Nepovedal si, že spoločne by sme skvelo zapadli do predstavy dokonalej rodinky s Loweom a Mistry a mohli by sme sa striedať v príprave pohostenia na sviatky.

Vôbec nič odo mňa neočakáva.

Lenže ... „Prečo si teda chcel, aby som o tom vedela?“

„Lebo je to fakt a zaslúžiš si poznať ho,“ vyhlási vecne, akoby nikdy nemal problém podeliť sa o svoje skutočné pocity.

„Takže ty a pravdovravnosť jednoducho patrite k sebe, hej?“

Sekundu si ma premeriava. „Nebudem ti klamať, Serena.“

„Nuž, ja ti pravdepodobne budem klamať často a veľa.“

„Áno?“ usmeje sa, takmer akoby som ho očarila. „A aké klamstvá zvyčajne hovorívaš?“

„Všemožné,“ prehltne a pohľadom si zaletím na kolená. „Ale vždy iba v záujme vyššieho dobra.“

„Si si istá?“

Áno. „A čo ty? Tiež si si istý?“

„Čím?“

„Ako vieš, že som naozaj tvoja družka?“

„Jednoducho to viem. V tomto mi môžeš veriť.“

Na vlastné prekvapenie mu aj verím. Popravde ma menej zaujímajú jeho pocity a skôr uvažujem nad ... „Ako zistím, či je niekto môj druh? Chcem vedieť, či ťa náhodou nevnímam rovnako.“

Nad mojou otázkou iba hodí rukou. „Nevnímaš.“

„Odkiaľ to vieš?“

„Ak by to tak bolo, vedela by si o tom.“

„To nie je pravda. Možno som prehliadla nejaké náznaky, pretože som iba polovičný vlkolak.“

„Tieto by si neprehliadla.“

V hrdle mi vyschne. V žalúdku pocítim ťažobu sklamanania. Dúfala som ... Nie. No tak. Veď ani nechcem druha, nech to vlastne znamená čokoľvek. Moje zaprášené libido už pokryli dve generácie

pavučín. Vždy som potrebovala tráviť veľa času osamote a navyše sa stále snažím porozumieť tomu, čo som vlastne zač. Takže toto nie je začiatok ničoho.

Až na to, že...

„Cítim sa s tebou veľmi ... bezpečne,“ priznám a na okamih sa stiahnem do seba, skúmam svoje nepochopiteľné telo a zradnú myseľ, hľadám v nich objasnenie. Koenova prítomnosť je ťaživá, akoby ma obklopoval z každej strany a aj zvnútra, ale zároveň prežívam chvíľu krásneho ticha. Necítim úzkosť ani dusivú hrôzu z nejasnej budúcnosti. „Zvyčajne som ... nuž, odkedy som zistila, že som kríženec, všetko ma vyčerpáva, ale v tejto chvíli sa vôbec nebojím.“

„Pretože som alfa. Prinášame pokoj a poriadok.“

„Pri Loweovi sa takto necítim.“

Vôbec tomu neprikladá dôležitosť. „Príliš to neskúmaj, nič to neznamená.“

„Ale...“ Prečo mu vlastne oponujem? Práve mi predostrel východisko. „Dobre. Keďže očividne ide o prípad neopätovanej túžby, s ktorými sa občas všetci musíme...“

„Áno?“ Pôsobí pobavene. Akoby vedel niečo, čo ja nie. Nemal by skôr byť zronený z môjho odmietnutia?

„Si najlepší priateľ manžela, vlastne druha mojej najlepšej priateľky. Chcela by som s tebou dobre vychádzať. Takže možno by sme mohli byť, vieš, priatelia.“

„A čo tak zdvorilí známi?“ navrholne.

Neviem rozoznať, či žartuje, a tak rovno prikývнем. „Dohodnuté. A ak to inak nejde, môžeš po mne ticho prahnúť.“

Povzdychne si a tlmene, chrapľavo sa zasmee. Smiech sa mu prejaví najmä vo vráskach okolo očí, ale aj tak ma celú obklopí. „Vďaka.“ Nezdá sa, že by ho to trápilo. Alebo je možno typ, ktorý dokáže nájsť humor v každej situácii. S Misery sme to tiež robievali. Kedykoľvek sa veci posrali, čo bolo vlastne vždy, smiali sme sa na nich. Pozorovali

sme, ako sa serú ešte viac. Nakoniec to prerástlo do hysterického rehotu, ktorý nás dokázal fajne rozptyliť.

Ja som sa v tomto nezmenila. Misery sa možno usadila, má pocit, že konečne našla miesto, kam patrí, ale moja existencia je stále rovnako katastrofálna. „Ak by sa do toho nemiešali tieto biologické záležitosti, nechcel by si ma. Som chodiaci chaos,“ hlesnem ticho, sotva počuteľne.

On ma však začuje. „Hej, hej, o tom nepochybujem.“

„Au!“ bojovne vystrčím bradu. „Ja to môžem povedať. Ty by si nemal.“

„Serena, si polovičný človek, polovičný vlkolak, sama priznávaš, že si aj chronická klamárika, ktorá zjavne nevie, na akom princípe funguje elektrina, a určite sa topí v komplexnej posttraumatickej poruche. Ver mi, aj batola by to o tebe povedalo.“

Naozaj by som chcela reagovať pohoršene, ale namiesto toho zo mňa automaticky vyleti smiech. Koen sa postaví a zamieri ku dverám. Okamžite pocítim známu ťažobu v žalúdku a zdá sa mi, že pri pohľade na jeho odchod ešte väčšmi oťažie. Chcela by som, aby so mnou ešte chvíľku pobudol.

V tom momente zrazu pochopím čosi, čo mnou otrasie skoro tak neúprosne ako menšie zemetrasenie. Uvedomím si totiž, že toto je ono. Toto je zvyšok môjho života. A možno by som ho mohla pomaly, opatrne začať žiť.

„Vieš,“ začnem, keď Koen otvára dvere a prudko mi pripomenie, že existuje aj svet za stenami tejto miestnosti. „Vlastne mi napadlo, že by som mohla ...“

Obzrie sa na mňa ponad plece.

„Len toľko, že ...“ v bruchu sa mi rozleje teplo. „Zdá sa, že si ... no, Misery s Anou tá zbožňujú, čo znamená, že si milý chlapík. Možno by sme niekedy mohli len tak niekam skočiť. Na kávu alebo čo. Alebo aj na niečo iné, nie som si istá, čo robievate, keď chodíte

von, ale ... Vec sa má tak, že hoci ťa zatiaľ takmer nepoznám, aj tak ťa mám celkom rada.“

V histórii pozvaní na rande asi iba málokto nejaké vyhabkal podobne neohrabane, no to je v poriadku, pretože Koenovi oči pobavene znežnejú, prečítam v nich zhovievavosť a možno aj troška náklonnosti.

Práve preto sa mi jeho nasledujúce slová zaboria medzi rebrá ako ostrý nôž.

„Myslel som to vážne, lovkyňa. Táto záležitosť s družkou je pre mňa iba o sexe. Tá časť môjho ja, na ktorej skutočne záleží, o teba nemá záujem. Je mi teda naozaj dosť jedno, či ma budeš mať rada alebo nie,“ vysloví láskavo.

KAPITOLA 3

Nemá vysoké očakávania a nedá sa ľahko uraziť. Preto je až frustrujúco náročné odháňať ju.

Súčasnosť

KOEN ALEXANDER, NESKROTNÝ ALFA NAJNEBEZPEČNEJŠEJ svorky v našej časti zemegule, nesporný vládca divokého územia, kde je mimoriadna krvilačnosť na dennom poriadku, pri šoferovaní počúva ľudskú klasickú hudbu.

To som ozaj nečakala.

A predsa som toho práve svedkom. Hoci pred chvíľou zmasakroval vampíra, zdá sa, že jeho blaženú náladu to nijako nepoznačilo a cestou späť k juhozápadnej svorke dlhými prstami zľahka klepká po volante v rytme skutočného znalca. Urazilo by ho, ak by som otvorene dala najavo šok? Trápi ma, či Koena nejako urazím?

Áno. Dvojnásobne áno, keďže s ním strávim osamote v aute niekoľko najbližších hodín. Vydaná mu na milosť, ktorú v sebe možno nenájde.

„To je Bach?“ spýtam, i keď nemám poňatia, ako znie Bach. Vo svojom minulom živote ľudskej finančnej reportérky, ktorá najväčší stres zažívala pri odhadovaní, či je melón dosť zrelý, alebo keď sa jej dalo kýchnuť za volantom, som inklinovala k popu.

„Prečo si sa nepresunula?“ odpovie mi otázkou. Pohľadom neuhne z cesty.

„Čože?“

„Prečo si sa nepresunula do vlčej podoby, aby si unikla Bobovi?“

„Aha, hej. Kto bol vlastne Bob?“

Zahľadí sa na mňa asi na štvrt sekundy, no aj tak ma tým dokonale oboznámi so svojím názorom na osoby, ktoré na otázky odpovedajú ďalšími otázkami. Veľmi pekné, rada si potvrdzujem, že jeho trpezlivosť a ochota mierniť svoje reakcie sa nijako nezlepšili za tých pár týždňov, odkedy ma odviezol na chatu. Pohrávam sa s rukávmi extra veľkej mikiny, ktorú mi požičal, a aspoň desiaty raz od nástupu do auta sa nútím zabudnúť na to, ako mi v lese zízal na prsia.

Bol to len trik, snažil sa rozptýliť vampíra a zachrániť mi život. Nikdy by mi neublížil a nemám žiaden dôvod báť sa ho.

Teda až na jeden: je objektívne desivý.

„Nedokážem sa presunúť, keď je mesiac takýto malý,“ objasním.

Takto to u vlkolakov funguje: keď je na oblohe okrúhle tlstučký mesiac, jeho volaniu takmer nedokážeme odolať a musíme vynaložiť všetko sebaovládanie, aby sme sa nepresunuli do vlčej podoby. Prvým signálom, že možno predsa len nie som plnokrvným človekom, bol práve ten pocit, akoby sa raz mesačne a vždy v konkrétnej lunárnej fáze vo mne čosi prebúdzalo a dralo sa na povrch.

Naopak, keď je mesiac malý, dokážu sa presunúť iba tí najmocnejší a najdominantnejší vlkolaci. Ja k takým rozhodne nepatrím a moja neschopnosť by pre Koena mala byť dostatočne uveriteľná.

Kiežby.

„No keď sme sa spoznali, dokázala si sa presunúť, kedy si len chcela,“ rozjíma hlbokým hlasom.

„Nie, keď bol mesiac takýto.“

„Presne, ak si správne spomínam, tak aj keď bol menší. A svoju pamäť nikdy nespochybňujem.“

Nútim sa zachovať pokoj. Vlkolaci si ľahko všimnú fyziologické zmeny, sú ako živé detektory lží a ja v sebe skrývam priveľa tajomstiev. Nemôžem dovoliť, aby sa v nich začal rýpať niekto taký vnímavý ako Koen. „Možno si si ma s niekým pomýlil.“

Prebodne ma ďalším neúprosným pohľadom. „Má tvoja náhla neschopnosť presunúť sa čosi spoločné s rozhodnutím vypariť sa na dvojmesačné prázdniny doprostred lesa?“

Áno aj nie, a nič ťa do toho nie je. „Rozhodla som sa vypariť – ak vôbec môžeme použiť toto slovo, keďže ste celý čas vedeli, kde som –, pretože som sa potrebovala vyrovnat' s niekoľkými udalosťami minulého roka. V chronologickom, no nie traumatickom poradí ide napríklad o,“ zdvihnem dľaň a začnem odratúvať na prstoch, „postupné zistenie, že nie som stopercentný človek, a ešte pomalšie zistenie, že moja vlčia stránka je mocnejšia, než som si myslela, únos a následné väznenie vo vampírskom teritóriu, a potom sa slečinka ešte prvýkrát zúčastnila masového vraždenia – a rovno ako vrahyňa! V neposlednom rade som sa celému svetu priznala, že som ľudsko-vlkolačí kríženec.“ Zamávam mu rukou pred tvárou, akoby som práve vyhrala bingo najdebilnejších zážitkov, a zaklipkám mihalnicami. „Takže si myslím, že som si viac než zaslúžila trocha pokoja a odpočinku.“

„Nechcem ti kaziť ilúzie, ale pochybujem, že ti niekto uzná titul masovej vrahyne. Konala si v sebaobrane.“

Zrejme má pravdu. A necítim sa previnilo za vraždu tých (Dvoch? Troch? Siedmich? Všetko sa mi to zlieva.) vampírov, pretože som chránila Misery. „Ale aj tak. Doteraz som bola vzorná, zákony dodržiavajúca občianka a zrazu som tento obraz, ktorý som o sebe mala, musela upraviť na príležitostnú vrahyňu. To si vyžadovalo istú mieru vnútorného úsilia. Úpravu celkového konceptu ega. Sebareflexiu. Záchvaty plaču. A podobne.“ Kolená si pritiahnem k hrudi, mikinu stiahnem až na doškriabané píšťaľy a položím otázku, ktorá ma už dlhšie zaujíma: „Mimochodom, odkiaľ si to vedel?“

„Odkiaľ som vedel čo?“

„Že niekto po mne ide a vie, kde ma nájsť.“

„Lowe mi dnes volal. Dvaja vampíri, Bob a ďalší posratý trpák, sa pokúsili hacknúť systém Juhozápadného teritória a aktivovali nejaké mechanizmy proti neoprávnenému prístupu. Ich ajťák Alex si uvedomil, že hľadajú teba.“ Sekunda ticha. „A Anu.“

Automaticky si na ústa pritisnem dľaň. S Anou máme jednu vec spoločnú: obe sme ľudsko-vlkolačie hybridy. No zatiaľ čo ja som sa s tým rozhodla priznať verejnosti, o Ane túto informáciu vedia iba nevyhnutné osoby.

Pretože Ana má sedem rokov.

„Je...“

„Áno, je v poriadku. Teba Bob dokázal vyhľadať cez satelitný telefón a nasledoval ťa na sever. O Ane nenašiel nič. No Alex toho druhého trpáka nejako vylákal hlbšie do Juhozápadného teritória.“

„A čo sa stalo?“

„Prirodzene, Lowe ho zabil. Ale ešte pred jeho... predčasným skonom Loweova družka urobila to svoje,“ rukou naznačí nejasný kruh, „hypnotické vúdú.“

„Aké hypnotické... aha, očarenie?“

„Hej, to.“ Koen svojím výrazom neskrýva, že nie je fanúšikom tejto Miserinej schopnosti. Väčšina vlkolakov to vníma rovnako.

„Takže Misery očarila trpáka? A čo povedal?“

„Vraj člen vampírskej rady ponúka nehorázne peniaze za kríženca. Také, ktorými si vieš zmeniť celý život.“

„Ktorý člen?“

„Až tak ďaleko sa nedostali. Trpák to buď nevedel, alebo Lowe stratil trpezlivosť a rovno sa presunul ku krvavému programu večera.“

To je síce mrzuté, ale aj tak som nesmierne hrdá. „Teším sa aj za Misery. Keď si pomyslím, že kedysi bola presvedčená, že dokáže

úspešne očariť iba mňa.“ Koen na mňa zmätene zazrie, tak mu to rýchlo vysvetlím: „Z mojej strany to bolo úplne dobrovoľné. Keď sme boli malé, trénovala na mne.“

„Trénovala na tebe,“ zopakuje podráždene.

„Jasné. Ako inak sa to mala naučiť? Potrebovala mozog na tréning a môj sa okamžite ponúkol.“

„Vtedy u teba možno došlo k trvalému poškodeniu. Veľa by to vysvetľovalo.“

„Napríklad?“

„Všetky tvoje nedostatky.“

„Ako čo?“ spýtam sa zamračene.

„Tvoju dobrovoľnú izoláciu. To, ako výrazne si zoslabla od nášho posledného stretnutia. Fakt, že páchneš vyčerpaním. Sklony klamať, odmietanie presunúť sa, hoci od toho závisí tvoj život...“

„Vieš, ak ma chceš z niečoho obviniť, môžeš to povedať na rovinu,“ zľahka ho provokujem.

„Načo, je oveľa zábavnejšie zatlačiť ťa do slepej uličky a donútiť ťa priznať to.“ Očividne v ňom udalosti dnešného večera vzbudili isté emócie. Ako frustráciu, obavy, hnev a náznak nedôvery. Sama neviem, ako som to vytušila, keďže jeho kamenný profil mi to určite neprezradil. Možno už dokážem lepšie odhadnúť pocity iných podľa pachu, ako skutočný vlkolak.

Len sa pozrime na malého kríženca, ktorý sa postupne zlepšuje.

„Nemám čo priznať,“ vyslovím nevýrazne. „Podľa teba Bob niekomu prezradil, kde sa nachádzame?“

„Nie. Je to idiot, ktorý si dovolil vstúpiť na Severozápadné teritórium osamote.“

„Bol.“

„Bol,“ pripustí Koen až znepokojivo spokojne. Vlkolačie súdy sa vynášajú prudko a nelútostne, a obzvlášť na severozápade. O svorke je známe, že vo vlčej podobe trávi viac času ako ostatné. Taktiež

o nich všetci vedia, že ich brutalita siaha ďaleko za limity toho, čo je potrebné na ochranu hraníc, a v neposlednom rade aj to, že nevráživosť a zášť prechovávajú veľmi dlho. Severozápadná svorka má menej členov ako juhozápadná, ale spravuje väčšie a odľahlejšie územie. Práve preto som ju považovala za ideálnu voľbu, keď som sa rozhodla stráviť nejaký čas osamote.

Lenže keď mi teraz Koen dýcha na krk, začínam meniť názor.

„Si unavená a ešte nás čaká dlhá cesta,“ náhle zmení tému. „Pospí si.“

Naozaj som unavená, ale: „Čo urobíme s Anou?“

Prekvapene sa zamračí. „Už som ti povedal, že je v poriadku.“

„Ana má sedem. Musíme mať pripravený plán na jej ochranu.“

„My ho musíme mať?“

„Áno, my,“ zopakujem. Keď som mala sedem ja, bola som sirota. Keď som mala sedem, diali sa okolo mňa samé hrozné veci. Jej situácia sa ma dotýka až príliš osobne a nechcem, aby sa niekedy cítila tak, ako som sa cítila ja.

„Ana má Lowea a tú vampírku ...“

„Volá sa Misery.“

„... a celú svorku, ktorá je za ňu ochotná položiť život a, čo je ešte užitočnejšie, zabíjať pre ňu.“

„Aj tak by som mala pomôcť. Môžem ...“

„Serená.“ Jeho tón naberie na ostroti. Volant zrazu zvieria pevnejšie. „Neudrela si si náhodou hlavu?“

„Čože?“ Inštinktívne si prehmatám tylo. „Nezdá sa mi. Prečo?“

„Iba sa snažím zistiť, čo spôsobilo tú stratu pamäti.“

„Nestratila som ...“

„Očividne si totiž zabudla, že ťa pred trištvrte hodinou napadli.“

„Nezabudla.“

„Naozaj? Tak potom paráda!“ Medzi tmavými, hlbokými očami sa mu zjavia vrásky, ktoré mu ešte zdôraznia jazvy na tvári. „Ne-